

retten at tage imod disse Indlæg. Jeg bortser fra, at det ærede Medlem dolerede over, at en Del af Krigsretten skulde staa op og høre paa Oplæsningen. Det ærede Medlem blev oplyst om, at Dommerne af Underklasserne godt kunde faa Lov til at sidde ned, for saa vidt Pladsen tillader det, og der ellers er Tale om, at Retten skal være sammen ret længe. Men det er jo dog Smaating, som ikke betyde stort. Derimod talte det ærede Medlem meget om de mange og lange Indlæg, hvad de skulde gøre godt for, og hvad man skulde faa ud af dem. Det ærede Medlem mente, at man burde ordne det saadan, at Indlægene kunde cirkulere. Skulde man til at overveje dette Spørgsmaal og forhandle derom, tror jeg imidlertid, man vilde komme til at lave Krigsretterne helt om, og saa vil man paa Forhaand kunne sige, at man ingen Vegne vilde komme. Det vilde forsinke Apparatet saaledes, at Krigsretten aldrig eller først efter meget lang Tids Forløb vilde blive færdig. Jeg tror dog ogsaa, at man maa indrømme, at Indlægene og deres Oplæsning kunne faa Betydning ikke blot for Auditøren, som oplæser dem, men ogsaa for Dommerne, saavel som selvfølgelig siden, hvis Sagen appelleres.

Det ærede Medlem klagede endvidere over, at Appelfristen var for kort, den er kun tre Dage. Det ærede Medlem maa her allerførst erindre, at alle vigtigere Sager — og ved vigtigere Sager forstaar jeg saadanne, hvor Straffen bliver Tugthus, Dødsstraf, kort sagt, alle de Sager, som her ere nævnte — skulle appelleres. Der behøver vedkommende altsaa ikke at spekulere. Mindre vigtige Sager, som omhandle Bøder eller Fængsel af anden Grad og deslige, kan Ministeren appellere, og det er det væsentlige, for saa snart der er Tvivlsspørgsmaal, vil Ministeren jo gøre det, og ellers tror jeg, at en Mand vel nok kan se paa sin Sag saadan, at han kan beslutte sig inden tre Dage, om han vil have den appelleret eller ikke. Vi kunne ikke i militære Forhold lade Aar og Dag gaa hen, inden der tages Bestemmelse i saa Henseende, thi vedkommende vil jo i Løbet af den Tid kunne være kommen helt ud af de militære Forhold og være kommen hjem igen. Det vilde være en helt urimelig Regel at indføre her. Hovedsagen, naar der har været Tale om en Appelinstant, har ogsaa været, at det var de vigtigere Sager, som det gjaldt om at faa prøvede ved en Appelinstant. Jeg erindrer ogsaa og har for øvrigt set det efter siden, at jeg i 1893—94, da der ved Fi-

nanslovens 1ste Behandling fandt en Forhandling Sted i Anledning af den Dom, der da var fældet, udtalte, at det for mig var det vigtigste, at man fik en Appelinstant, og at det da ikke udelukkende maatte være en militær Prøvelse, der fandt Sted, men at man navnlig i større Sager, f. Eks. hvor der var Tale om Tugthusstraf, skulde kunne appellere, saaledes at en Mand ikke, naar han sender sin Søn ind i Kongens Tjeneste, som det hedder, faar ham hjem igen efter 2 $\frac{1}{2}$ Aars Forløb, men da faar ham fra Tugthuset, uden at nogen har forsvaret ham for den Domstol, der har dømt ham, og uden at han har faaet sin Sag prøvet ved en Appelinstant. Det har hele Tiden været det væsentlige, det være alle enige om, ogsaa i Udvalget, og det har hele Tiden været det, man ønskede, at alle større Sager kunde komme op til en ny Prøvelse. Og for at komme ud over de Vanskeligheder, som her opkomme, er der taget den Bestemmelse her, at Ministeren kan appellere. Jeg føler mig overbevist om, at naar disse Bestemmelser, der her foreslaas, blive gennemførte, vil enhver Sag, som trænger til Prøvelse, ogsaa faa en saadan Prøvelse.

Endelig blev der ogsaa ønsket fra flere Sider, navnlig fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer) og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at Krigsretternes Sammensætning maatte blive tagen op til Undersøgelse og Reform, saaledes at man kom bort fra Klasseafstemning og hævdede Dommernes Frihed. Nu har jeg ment, og jeg mener endnu, at det væsentligste var netop at faa de Punkter gennemførte, som jeg gentagne Gange har fremhævet, og at det mindre væsentlige var at komme ind paa en Reform af selve Krigsrettens Sammensætning, thi kommer man ind paa det Spørgsmaal, er jeg bange for, at man kommer ind paa en hel Række Betragtninger, som række hinanden Haanden, og som let føre til, at man vil fortabe sig deri. Men naar man ved denne Lejlighed særlig har fremhævet, at det, det gjaldt om, var, at Dommerne kunde faa den tilstrækkelige Frihed til at dømme, som deres Samvittighed tilsiger dem at dømme, maa jeg dog fremhæve, at Lovgivningen ikke kender noget til, at Dommerne ikke skulle have deres Frihed. De militære Dommere ere i saa Henseende stillede ganske som de civile Dommere. De have den almindelige Straffelovs § 123, tror jeg, over sig, og hvis de misbruge deres Dommermyndighed, kunne de selvfølgelig blive til-